

Af allt folk framom allt annat äktas,
 Och ej sköfla det med fräcka händer.
 Kanske mördarn kunde hejda dolken,
 Hvilken blixtrar af begär att skära
 Lifvets trådar af uti ett hjerta,
 Klappande, af tusen hjertan älskad;
 Helgerånet, dolken likväl styres
 Af en hand, som darra kan och blöda;
 Mordets Engel, ställande i verket
 Brandens herrebud, som han förkunnar
 Uti samma ögonblick, det utförs,
 Vet af tvekan, nåd, förskoning icke.
 Dödens boningar och lifvets gårdar
 Gälla lika, der han vill förvandla;
 Och ej förr han nedersjuncker mättad,
 Än han möter intet, som kan slukas.

O PORTHAN! vänd bort, vänd bort den blicken,
 Som med ångest följer härjarns framfart.
 Flämtande, morddrucken ren han hastat
 Fram till templet, der en gudstjenst firats,
 Hvaråt du ej dina bästa krafter,
 Men dem alla helgat, hela lifvet.
 Det är vishetstemplet, som blef upprest,
 Lik en kyrka, hög och herrlig ensam
 I en nejd, der armod förr blott byggde.
 Som en husfar hopar sten på stenar,
 För att dermed föra öpp en boning
 Åt de barn, i hvilka han skall lefva
 Än, när lifvet honom sjelf har lemnat;
 Så från hundra håll du rastlöst samkat
 Håg och lust och kraft och skatter samman

För det storverk, hvilket tinnar endast
 Hoppet, men ditt öga ej, fick skåda.⁴⁾
 Du, som för dig sjelf om gunst ej tiggde,
 Bad de store gynna företaget,
 Liksom bönen gällt ditt lif, förverkadt.
 Du, som aldrig egt ett hem, du kunnat
 Kalla för ditt eget, de Penater,
 Dem du saknat, fann i detta tempel.

Dina Gudars skymning var nu kommen:
 De Penater, dem du dyrkat, föllo
 Med din egen bild, af fosterlandet
 Rest åt dig, som gett din själ åt detta.
 Ack! Du ser, hur lågan tanklöst bladdrar
 I de skrifter, hvori mensklighetens
 Lärare sin höga vishet nedlaggt;
 Ser förvittras bladen, hvarpå skaldens
 Hjerta lågande sin lava gjutit;
 Ser de döde, som i häfden lefde,
 Dö pånytt med häfden; — dö för alltid.

Och tillintetgjord dig sjelf du tyckte,
 Som i svarta Chaos ned du sjunkit,
 Dragen af ditt land dit med i fallet.
 Namnlös ångest skakade ditt väsen:
 Din förtviflan sporde mensköödet,
 Om tillintetgörelsen ens icke
 Kan tillintetgöra menskonöden?
 Men då löstes dvalans band. Ditt öga
 Åter öppnadt mottog välbekanta
 Kära bilder, hvilka vänligt smögo
 Genom gryningens och lampans skymning,

Tornets stämmor, lugna, båda morgon;
 Och du prisar glad din Gud, som låtit
 Blott din dröm se syner, dem du trodde
 Blott ha verklighet i drömmens riken.

Hvad för PORTHAN var syn, för oss är minne:
 Ett fordom, ren af mången halvförglömdt.
 På sin dagjemningsthron dock seklet sitter,
 Och i dess klarhet kunna våra blickar
 Tillbaka vända i de spår, det lemnat.

Dess vandrings ångest, faror, nöd och mödor
 Gått genom tusen hjertan, som än klappa,
 Fast slagen kufvats af den tyngd, de burit.
 De frön, det sått, i pannors fåror föllo,
 Der vintern nu strör flockar af sin snö.
 Men blicken, i hvars heta tårar sorgen
 Gjöt brutna speglar åt det, som förlorats,
 Ser stundom ned på femtiåra stråten
 Lik vandrarn på en väg, der märken röjas
 Ut af hans trötta, blodigt rifna fot.

Dock J, J Unge, hvilkas tid är stunden,
 J, det förflutnas efterverld, J träden
 Till skördar, sådda af de flydda släkten,
 Likt skaran, upp från hela bygden bådad,
 Som lätt i hågen går till skördens fest.
 Er blick är fri, ej skymd af saknaden,
 Och ej förtröttad af oändlig spaning,

Som följer det för alltid hädangångna.
 Det, som har varit, mätes ej af Er
 Med jättemåttstock, blott emedan det
 Var Edert eget, och Er kraft förtärs
 Vid fåfång möda, att af evigheten
 En stämpel trycka på de fallna verken.
 J söken ej det lefvande bland döda,
 Ej fosterlandets grundval ibland stenar,
 Dem menskohand kan samla och förskingra.
 För Eder lefver Fosterlandets lif
 I känslan, som i själ och hjerta brinner;
 I tankens ljus och höghet, viljans adel;
 I minnet ut af fädrens hjeltestrider;
 I deras blod, som flöt ur djupa sår,
 För höga syften, värda lifvets offer;
 I deras sånger, burna af en ande,
 Der djupets glöd och fästets skära ljus
 Till alstrande förmåga sammanflutit;
 I bergfast tro på Fosterlandets helgd;
 I trofast hopp, att helgden ej skall kränkas;
 I kärleken, beredd att allt försaka
 Och våga allt för helgdens tempeltjenst.

Väl Eder! J till segerfröjden bjudna,
 Fastän J kämpat blott i förpoststriden
 Af strider, som bereda segrars vinning.
 Er blef ej förelagdt, som för oss andra,
 Att utan visshet famla genom töcken
 På stigar, som blott hunnit tydas an,
 Men icke uppgås, och än mindre pröfvas.
 Er själ emottog, såsom färdigt arf
 Den känslan för vårt land, som gafs åt andra

Blott såsom lön för lifvets trogna möda.
 J tagen arfvet, såsom barnet ärver,
 Sitt modersmål, till hvilket det blir födt,
 Sin kärlek till den mor, som gaf det lif.

Väl Eder än en gång! Ej bättre lott
 Af blida öden kan beskåras menskan,
 Än den, att ren i lifvets morgongryning
 Se lifvets högsta mål i klarhet vinka
 Upp till sin herrlighet och sända ut,
 Likt strålar, ned till vandrarn stora tankar,
 Som lysa, leda, lifvande, mot målet.
 Men om Er lott är ljuf och rik, omätlig
 Dock kastas Edert ansvars tyngd uppå
 Er unga skuldra. Arfvet, det J tagit,
 Får ej förskingras, likt en vissnad krans,
 Som bärs till prydnad blott en högtidsstund
 Och lemnas sen till rof åt alla vindar.
 Det måste vårdas, icke likt relikten,
 Som, skrinlaggd, göms af vantron undan dagen,
 Men såsom altarkalkens helga blod,
 Hvari föryngradt lif allt folket dricker.

Se! I högtidlig bidan står vårt land,
 Lik en församling i sin högtidsdrägt,
 Då predikanten, som Guds ord förkunna
 Skall inför den, uppträder första gången,
 Afläggande ett prof på sina gåfvor.
 O! kyrkor finnas öfverallt, hvarhelst
 En trogen vilja önskar gudstjenst hålla:
 På slagets fält, då fosterjorden värnas;
 Då uppå lagens balkar rätt blir bygd;

Då själens eller kroppens brutna helsa
 Upprättas åter till sin ungdoms styrka!
 Men fins ett rum, framom allt annat heligt,
 Gifs det en gudstjenst, helig mer än någon,
 Sök rummet då uti en hydda, nedtryckt
 Inunder låga taket, eller sök

Det under himlens hvalf, i dal, på höjd,
 När Lärarns vetande sig gjuter öfver
 Din själ, Du Finska folk, som serlaregnet
 Gjuts öfver kraftlig, fast förtorkad teg.

Lyss! Detta folk, hvars hjeltkraft har tämt
 Vidundret af den vilda, öde marken,
 Som framtvang skördar utur bergets skrefva
 Och smälte gyllne ax ur furumon,
 Som lidit, burit mer än något folk, —
 Begär nu tyst, med tålmodets styrka
 En rättvis gärd utaf Er tacksamhet,
 J, hvilka lyftats af dess starka armar
 Upp emot ljuset, i hvars luft J stån.
 Ej någon må sig tro så vis, att han
 Med stolt förakt kan blicka från sin höjd
 På det der folket ner i dalens dunkel.
 Hvem vågar att förmätet prisa sig
 En mästare inför den djupa skaran,
 Som, fastän namnlös, stiger fram så tryggt
 Med Kalevala såsom helig fana?
 Hvem är väl den af qvinno född, hvars ande
 En sång lik denna diktat, sedan solen
 På dikt och verklighet har lyst i världen?
 Ett folk blött sådant jätteverk kan skapa,
 Och blott ett folk har skapat det ännu.

Bøj, ho du vara må, din hjessa ödmjukt
 Inför det folket; nedlägg för dess fötter
 Det mått af vishet, du har lyckats samla
 Liksom en son, som, återkommen, redo
 Gör för sin fader, hvilken utsändt honom.

Så djupt till sinne och så stort i kraft,
 Det Finska folket Er behöfver dock.
 Som målsmän Er förhoppningsfullt det ställt
 Att vaka för sin rätt vid ljusets altar.
 Och hoppet ej skall svikas: hoppets borgen,
 Igenom Edert unga sinne går
 En helig rysning, denna lik, som bäfvar
 Ut Naturens Allt en blomstermånadsmorgon,
 Då det af lif hvar fiber spritta känner.
 O! om en känsla egde magt tillfyllest
 Ett folk att göra lyckligt, ädelt, stort,
 Då vore sådan magt beskärd åt denna,
 Hvars samklang binder Edra hjerta samman
 Det ögonblick, när lagerns krona sänkes
 Till Edra rika löckar, liksom våren
 Sin grönska flätar i pånyttfödd jord.
 Men känsla är ej handling än, ehuru
 Hvar storsint handlings mor är högsint känsla.

I denna stund ännu Er verld är känslans.
 Fylls denna verld af manliga beslut,
 Då ryms derinom intet annat anspråk,
 Som af Ert folk och land på Er kan ställas.
 Parnassens rand, vid hvilken J nu stån,
 Är dock den gräns, som skiljer verklighetens
 Och känslans spherer. Bortom denna gräns

Er väntar Handling, med oblidligt allvar
 Sig bjudande till bundsförvandt för lifvet,
 Ifall J vågen säga: Jag vill lefva.

O! kasten därför än en återblick,
 En lång, den sista ifrån diktens höjd
 Till dalarna, der hvarje fotbredds framgång
 Med strid och möda blott kan ärligt vinnas.
 Ren nästa ögonblick J dädan stigen,
 Som triumfatorn steg, bekransad än,
 Ned från sin vagn i hvardagslifvets hvimmel,
 Snart följd ej mer af jubelropens echo.

Hur annorlunda var det icke hittills,
 Då ungdomen, liksom Pandoras ask,
 Ej öppnad än, Er erbjöd detta allt,
 Som flyktadt följes af odödlig saknad.
 Hur stark sig känner ungdomsviljan ej!
 Dess vigter, pröfvade af ingen motvigt,
 Förslå sig mena, om ock hela världens
 Ut den andra skålen skulle kastas.
 Hur djerft dess mod! Ty, mer än hjeltens
 På tiljorna, ej satt på prof ännu,
 Det af erfarenheten ej hann brytas.
 Hur ädel ej dess tro på menskans adel!
 Ej smädelsen, som krökt i vidrig ring,
 Lik ormen, dricker af sitt eget gift,
 I råa famntag sammanpressat bröstet:
 Ej är det ungdomen, som vildsint rifver
 Ur fosterlandets barm dess bästa hjertan,
 För att dem kasta åt det första rofdjur,
 Hvars törst sig läskar, frossande deraf.

Hvad stort och herrligt fins i vida världen
 Tillhör den ungdom, som dess värde fattar,
 Liksom en nejd, som väcker vår förtjusning,
 Tillhör den blick, af hvilken nejden fannas.
 Blott den går blind midt i ett haf af ljus,
 Blott den är arm i kungaskatters kamrar,
 Hvars låga, trånga sinne ej kan glädjas
 Af det, som herrligt växt i mänskligheten.

Dock ädla sinnen gripas af dess storhet,
 Som skeppet grips af oceanens vågor,
 De der än lyfta det mot himlens fäste,
 Än draga det mot djupets dolda grund.
 Hvem skulle ej, tillbedjande, sig buga
 För denna Verldsmagt, som på Tidens vingar
 Sin Ericsgata gör kring Universum?
 Hur än du tvista må om och med Tiden,
 Du glömme ej, att den är blott en fläkt
 Utaf Guds andetag, att Gud dock styrer
 Ännu när jordens alla roder brista.
 Vål tycks den uppsagd, denna »Treuga Dei»,
 Som unnade en blund åt trötta ögon.
 Dock när den rätta stunden kommen är,
 Hit, hit, men icke längre! säger En,
 För Hvilkens röst all jordisk röst förstummas;
 Han, som i ögonblicket åtlydd, sade
 Sitt: varde ljus! då mörkret var den regel,
 Ut i hvars ledband gick den blinda världen.

Hård är väl tiden; hård, så att förhärdadt
 Deraf sig slutit sjelfva samma hjerta,
 Som öppnade sig adlast för hvar ton,

Frambrusande ur världens hjertedjup:
 Det hjerta, som så storsint slog uti
 Din barm, O! Pio nono: himlen
 För folkens döda qual och glädjes lif.
 Men äfven varm och stark är likväl tiden:
 Det, som uti årtusenden bestått,
 Det, som uti årtusenden skall byggas,
 Stå mot hvarandra rustade till strid
 På lif och död, som ej begär pardon,
 Och som pardon ej ger. Det stora dock
 I denna kamp är icke blott dess mål.
 Det är den djerfva kraft, som ljungar genom
 De kämpandes förvägna, djupa leder:
 En kraft, som lemnar barndomshyddans englar,
 Dess stilla frid, dess ljufva kärlek, hvilken
 Af friden fannats, likasom herberget
 Af vandrarn lemnas, sen en enda natt
 Han njutit flyktig ro invid dess härd.

En fridlyst punkt fins dock ännu i läggan
 Om denna stora stormplats, vid som jorden,
 Likt Delos holme, likt Olympias lund,
 Ej hemsökt än af stundens bistra fejder.
 Det är det land, hvarpå vår vagga stod,
 Der oss en hvilobädd vid fädrens väntar.
 Och rätt det har till ro, då andra gripa
 Till vapen, rusande från sömn i striden.
 Hur ofta låg det Finska folket ej
 Förr vid en vakteld, som dess land förödde,
 Då andra makligt valmodrycken tömde,
 Och sofvo ren i lifvet dödsens sömn!
 Men ro är icke dvala. Derfor hvila,
 Du Finska folk, ej såsom björnen i

Sitt kulna ide, fast du icke rasar,
 Lik denne, drifven utaf harm och hunger.
 Du hvile, såsom Christus sof i skeppet,
 Ännu i hvilat starkare än stormen,
 Som gnisslande på haf ock himmel ryckte,
 Och när för Honom syntes godt, beredd
 Ej blott att näpsa stormen, men de klene
 I tron, som glömde, att Han var dem nära.
 Du hvile trygg; men låt din ande vaka,
 Arbetande, ej på de verk, dem drömmen
 Fantastiskt alstrar utan form och mått;
 Men klart, med öppna ögon, liksom konstnärn
 Då i hans själ sig gjuter den gestalt,
 Som sedan öfversätts i evig marmor.
 Ljus, ljus, så heter elementet, der
 Allt, hvad som lefver, blott till fullo lefver
 Ett lif, det ordet värdigt. Skymningen,
 Förvirrande, tar sanning från gestalten,
 Och mörkret qväfver den, gör den till intet.
 Af dagen blott den ställs på rätta platsen
 Uti sin sanna dager.

Denna plats,
 Dit törsten efter vetande Er ledt
 På denna Er förlofningsstund med Vishet,
 Är så ett heligt rum. Och derfor blickar
 Hvert ädelt öga, lyst af Suomis sol,
 Med glad förhoppning till det vigda stället.
 Hvar tanke, som sin kraft ej bröt mot gruset,
 Hvar känsla, som från vingen stoftet skakat,
 Sig vänder hit, likt menighetens ögon
 En juldagsmorgon emot kyrkans fenster,
 Bland hvilkas blommor ljusens floder rinna,

Bebådande, att världens Ljus blef födt.
 Allt, hvaraf menskoanden lyftes högt,
 Här sökt, och funnit här ett fridsäligt hemvist.
 Här brusa toner skönt, som mästarns sinne
 Förnam dem, än af intet öra hörda;
 Der strålar sommarsolen varm på snö,
 Som penseln ryckt från vinterns svandunstäckor
 Och ställt inunder konstens höga magter,
 Af värmen aldrig bortsmält, men förvarad.
 Hit hembär forskarn blommorna och frukten,
 Som druckit lif utur hans andes merg,
 Som sugit must utur hans hjertas fibrer,
 Dem han med kärlek sökt på hemmets moar,
 Dem han med våda plockade i fjerran,
 För att plantera dem på egen kust.
 Som jorden binds af strålarna vid solen,
 Så fästs vårt land med banden, tagna upp
 I denna bönig, vid allt skönt och herrligt,
 Som gryr i handlingens och tankens verldar.
 Och kär, som barnets hem för barnets sinne,
 Är denna ljusets borg för Finlands själ.
 Ve derfor den, som tanklöst eller vildsint
 Dess grundval skulle skaka! Om ock ljuset
 Ej under dess ruiner kan begravas,
 Dock bättre varit, att ej dag han sett.
 Han skall förbannas här, så länge tills
 HEROSTRATUS, ditt minne varder skådadt
 I helgonglans uti ett ljusets tempel,
 Tills att förrädarn pryds med borgarkrona
 Utaf det land, han nesligt har förrådt.

Men om än ljuset evigt blir detsamma,

Hur än dess hård, dess altar vexla må,
 De gnistor, hvilka spritta ur dess flamma
 Med lifligaste skenet, snabbast gå
 Tillbaks i nattens famn, som icke räcker
 Till ljusets källa, men dess gnistor blott,
 Och därför, blind i vrede, helst dem släcker,
 Som högst på klara horisonten stått.

O! Hvilka segrar här ej mörkret vunnit
 Sen ljuset sista festen firat här:
 Till aska ren för evigt eldar brunnit
 I ögon, hjertan, tankar, viljor der,
 Hvad jorden bäst och ljusast kan beskära,
 Sig uppenbarade med snillets magt.
 En vänlig framtid, rik på hopp och ära,
 Med askan Finland ner i griften laggt.

En sådan framtid blef i växten knuten,
 När lifvets trådar tidigt rycktes af,
 O! ROBERT TENGSTROM, i din barm, som gjuten
 Till form för allt, i hvilket död och graf,
 Sin segerherre tycktes bära vörda,
 Af egen eld förtärts på fjerran kust,
 Förr än ditt land din andes frukt fått skörda.
 Ack! Blommorna blott tala om förlust. ⁶⁾

Och borta är han ock, den höga anden,
 Hvars minne lefver som en landets sorg,
 Likt meteoren, som vid himlaranden
 Omkring sig ser en stund, i nattens borg
 Så plötsligt sjunkande, som dän han stiger,
 NERVANDER, gick du öfver klippfull jord.

Ren smädelsen med skam ditt namn förtiger,
 Men undran ej sagt än sitt sista ord.

Hur tung än lifvets börda månne kännas,
 Det tyngre tyckes dock, att liksom dessa
 Från halfva dagen tagas bort af natten,
 Nu, då så många mensklighetens gåtor
 Uppå sin djupa lösning trotsigt pocka.
 Väl ej beskäres Er, att lösa det,
 Som skärpan blott af folkens svärd och tankar
 Förmår att slita. Dock, hvad ingen aning
 Kan spana ut bland framtidsnattens stjernor,
 Det leker välbekant i minnets månsken
 För dem, J lemnat kvar som Edra ombud,
 Att taga mot den jubelkrans, som ännas
 Hvarenda bland Er, men nu hänger fjerran
 På seklets väntande, fast gömda graf.
 Hur armt skall ej vårt vetande dem synas,
 Då de på nytt, på allas vägnar, stiga,
 Fåtaliga, till samma plats, der nu
 Er slutna skara tyckes trotsa tiden.
 Hell Eder! om de icke visa sig
 En skingrad eftertrupp af slagna härar,
 Men såsom kämpar, hvilka sist i striden
 Dess hela tunga ännu bära upp.

Sträng blir den redovisning, engång kräfves
 Af Eder, hvilka det, som var och är,
 I dag-än dömen. Öfver andras grafvar
 Bryts väl Er väg en flygtig menskoålder.
 Men äfven efter Eder sjelfva tränga
 Nyfödda släkten fram: Bisittare

Uti den rätt, som öfver Er skall döma.
 En nämnd, som ej kan jäfvas, tager då
 I lugn besittning domarsäten, hvilka
 Sig höja, i alltmera vidgad rund,
 När efterhand J hunnit träda af.
 På Edra grafvar är det domen fälles.
 Ej endast skrifterna ransakas då,
 Men ock det innersta af hjertats njurar;
 Ej endast byggnaden, men dennas grundval;
 Ej handlingarnas skenbelysta krona,
 Men den åt nattens djup förtrodda roten.
 Ty efterverlden dömer såsom Gud:
 Den ser till viljan, ej på verkens framgång.
 Ej bättre skrift den rista kan på vården
 Af Eder lefnads vandringsminne, än:

Sitt prof bestodo de, som ärans män

Annmärkningsar:

- 1) Det nittonde århundradet sig reste &c.
 Det är ej förf. obekant, att de lärde antaga ett annat räkningssätt i afseende å sekternas ändalykt. Skalden har dock trots sig saklöst kunna följa menige mans sätt att beräkna denna, ehuru författarn måste ogilla det.
- 2) Liksom ej någon fejd &c.
 Det förtjenar knappt anmärkas, att ett nästan ändlöst krig var det naturtillstånd, hvori de, som byggde på hvardera sidan om ifrågavarande gräns, stodo till hvarandra, alltsedan Finland visste af någon gräns åt det hållet.
- 3) Då du Calonius såg &c.
 Syftar på Calonii förunderligen djerfva program, hvarmed han 1808, midt under hetaste krigstumult, nedlade sitt Acad. Rectorat, och hvars heroiska språk ej frammanade den storsinte eröfrarens förbittring, utan fastmera dess aktningfulla erkännande.
- 4) Som en husfar hopar sten på stenar &c.
 Erkebiskop Tengström säger angående Porthans medverkan till det sista Universitetshusets i Åbo uppbyggande: «Cujus ausi et suasor et adjutor fuit impigerrimus, qui sua auctoritate non modo angustos animos de successu consilii tantae molis aliquando desperantes erexit et confirmavit, verum etiam in comparandis subsidiis ad opus perficiendum neccessariis, nullis pepercit curis et laboribus». För att rätt fatta den omätliga dristigheten af Porthans hithörande bemödanden, måste tanken rycka sig lös från rikedomens af den tid, då Saima Kanal bygges, för att försätta sig till tiden för det tryckande armod, på hvilken projectet til Universitetshuset uppgjordes.
- 5) Allt, hvaraf menskoanden lyftas opp &c.
 Ännu aldrig har väl Allmänheten varit så hemmastadd uti någon Högskolas lokal, som den Finska uti Universitetets i Helsingfors på sednaste tid. Men aldrig har också en gästfriare fristad, än af detta, blifvit hembjuden åt hvarje yttring af intelligensens lif. Så hafva ej blott Vetenskaps-Societetens enskilda och offentliga sammanträden, begäendet af Bibelsällskapets årshögtid, de litterära Soiréerna &c. &c. funnit här en vänlig tillflyktsort; äfven Musikens och Sångens genier hafva allt oftare coloniserat sig inom dess murar. Sjelfva Konstföreningens sednaste exposition röntes samma blida emottagning. Det är på en dithörande taffla af Herr Ferd. v. Wright, några i texten upptagna ord peka.
- 6) Ack! blommorna blott tala om förlust.
 Den riktbegåfvade, höghjertade ynglingen rycktes, genom sin i Paris 1847 om hösten timade bortgång, utom ifrån så många andra litterära planer af omätlig betydelse, äfven från en i storartad stil påbegynt, «Finsk Anthologi». I lederna af den yngre generation, såsom hvars yppersta förkämpe Robert Tengström stod, har genom hans bråda fall en oersättlig lucka öppnats.

PROMOTOR

ÄR

HERR FILOSOFIE-DOKTORN OCH ARTIUM-LIBERALIUM-MAGISTERN

GABRIEL REIN,

PROFESSOR I HISTORIEN,

RIDDARE AF KEJSERL. S: T WLADIMIRS ORDENS FJERDE KLASS;

KEJSERL. ALEXANDERS-UNIVERSITETETS NUVARANDE REKTOR MAGNIFICUS.

JUBEL-MAGISTER

är

Herr JOHAN ENGSTRAND, Prost och Kyrkoherde i Lönhofda
Socken af Wexiö Stift i Konungariket Sverige.

Officianterne vid Promotionen.

Docenten i Allmänna Historien, Rector-Scholae, Filosofie-Magistern FREDRIK CYGNAEUS framställer Magisterfrågan.

Primus, Herr Filosofie-Magistern ROBERT ERIK LAGUS besvarar densamma.

Kejsersliga Universitetets Sekreterare och Riddaren af Kejsersl. St Annae-Ordens Tredje Klass, Herr Filosofie-Doktor GUSTAF ADOLF UHLENIUS uppläser det Allernådigt meddelade tillståndet att promovera, samt affordrar Eden.

Ultimus, Herr Filosofie-Magistern FRANS SEVERIN PALMROS slutar akten med tacksägelse-tal.

T. f. Stads-Kapellanen i Borgå, Herr Filosofie-Magistern KARL EDVARD ASPELUND förrättar gudstjensten i stadens Luther-ska kyrka.

Gratist: Herr Filosofie-Magistern KARL COLLAN.